

МАРИЈА ЕМИЛИЈА КУКУБАЈСКА

СЛОБОДА НАД СМРТТА

ЕМАРИ

Издавач

ЕМАРИ Институт
Штип, Република Македонија

За издавачот

Д-р Марија Емилија Кукубајска, претседател

Директор на ЕМАРИ Институт

М-р Александар Донски

Технички уредник

Горан Велков

Директор на Клуб ЕМАРИ Штип

М-р Маријана Кротева

Печатница

ИДЕАЛ-ГРАФИКА, Штип

ISBN 978-608-4726-00-5

НУБ – Скопје

ВОВЕД

ЕМИ ... ПРЕМНОГУ СОВРШЕНА ЗА ОВОЈ СВЕТ

Баронесата Валентина Трони Таруд

... Еми ја постигна својата мисија и цел во овој живот. Таа толку многу научи од животот, повеќе од повеќето луѓе на земјата. Уште на рана возраст веќе стекна неверојатна мудрост и можеби за неа немаше повеќе лекции од овој живот, бидејќи беше постанала неверојатно силна и зрела, како стара душа која веќе живеела толку многу животи и стекнала толку многу разумност.

Еми ми постана инспирација во животот, дури и по моето стапување во брак, по одимување на моите деца, па сè до денес. Таа е мој пример на личност каква треба да се обидувам да бидам... беше трпелива, силна, љубезна, секогаш се трудеше да ја гледа позитивната страна на животот, беше верен другар, подготвена секому да му прости за сè, имаше милосрдие за другите и беше голем слушател и советник. Таа беше премногу совршена за овој луд и неморален свет, можеби и затоа Господ си ја зема кај Себе.

Многу сум среќна што ја сретнав за време на моите тинејџерски години зашто таа тогаш имаше толку добро влијание на мене што дури и мајка ми постојано на тоа ми укажуваше. Еми ги потврди и поддржа моите морални сфаќања и таа за мене беше вистински пример за каква личност треба да бидам. Мислам дека никогаш нема да ги постигнам нејзините стандарди и да постанам совршена како неа, но понекогаш се обидувам да го следам нејзиниот совет, бидејќи знам што таа би рекла во одредени ситуации, тоа е како да ја слушам да ми зборува, да ја гледам како ми се насмевнува и тогаш едноставно знам што таа би ми кажала да сторам и што таа би сторила наместо мене.

Еми беше испратена од Господ на земјата за да се обиде да ги просветли луѓето околу себе, за тоа сум сигурна сега. Сега таа е и

пример за тебе, во текот на твоите маки во животот таа ќе те води и дава сила. Внимавај на знаците. Можеби фактот што ти пишувам и кажувам за овие нешта е знак од Еми, можеби таа зборува преку мене и сака да бидам во контакт со тебе и да ти го кажувам сето ова...

Се согласувам за она што кажав за муслиманите, во однос на твоето прашање дали тие би сакале да читаат книга од една христијанска девојка. Вие и јас имаме живеено во муслимански земји и стекнато многу муслимански пријатели, ти не си против нивните верувања, тогаш зошто тие би биле против твоите? За жал една од најголемите теми во светот денес е стравот дека постојат исламски лидери кои ќе се обидат да го доминираат и освојат светот преку нивната религија и да ја наметнат на другите. Ова е застрашувачка мисла. Но ние ќе работиме совесно, без да повредуваме кого и да било, да споделуваме со светот одредени идеи на одредени неверојатно добри човечки души кои преку своите животи не учат како да постанеме подобри човечки суштества, а не политички идеолози.

Бог е еден за сите, без разлика на која религија ѝ припаѓаме? Тоа е истиот Бог во кој веруваат сите, тоа е истиот Бог на кого сите луѓе му се молат, сè друго се само ситни нешта, ситни нешта кои создаваат војни и судири и омраза и нетрпеливост.

Треба сите едноставно да обраќаме внимание на нештата кои ни се заеднички и да имаме чувство за заедништво со сето ЧОВЕШТВО зашто СИТЕ сме деца на Господ, без разлика какви религиозни текстови читаме и каде се молиме. Храмот е во нашето сопствено внатрешно битие. Пишувам книга за религиите и духовноста и за суштинската матрица на нашата реалност и постоење во оваа димензија. Животот на Еми беше заснован на христијанството, една од религиите, а читателите треба да покажат толеранција при споредување на доблестите, моралните вредности и културните квалитети на едно човечко битие и на културата од која тоа произлегува.

Во работата над книгата дневници од Еми сакам да се вклучам и да сторам сè што е најдобро. Тоа ќе е мој подарок за Еми... Ти

давам право да објавиш сè што кажав за Еми во оваа електронската пошта.

Татко ми¹ се пензионираше пред неколку години. По Македонија, тој и мама беа испратени во Камерун каде што му беше и последното назначување. Поради неговата возраст, тој требаше да се повлече и сега го минува слободното време читајќи ги сите свои книги. Живеат во Рим но набргу ќе се селат во Австралија за да бидат со моите сестри, со своите внучиња. Баба ми е сè уште жива, многу силна жена е! Има 90 години и сè уште пее... :-)

Сопругот² и дечињата Елоиза и Леонардо се добри. Ме праша во последното твое писмо дали сум среќна и мојот одговор е - да, ценам сè што имам во животот. Животот за секого е полн со успеси и падови и не е совршен. Но јас сум благословена со грижлив и прекрасен сопруг. Во брак сме веќе 10 години. Набргу ќе ти испратам слики. Ти пожелувам добро здравје, внатрешен мир и внатрешно сознание дека и на крајот ти си сеуше поврзана со Еми преку енергетското поле што не спојува сите нас луѓето а кое е создадено од Бог.

Валентина³ (3 август, 2009, Дубаи, ОАЕ)

(Писмо до мајката⁴ на мојата пријателка Емилија Кукубајска⁵)

.....
^{1.} Таткото на Валентина е Фаустино Трони, поранешен амбасадор на Италија во Македонија.

^{2.} Сопругот Жан Пјер Таруд е син на поранешен амбасадор на Аргентина во Австралија.

^{3.} Валентина и Емилија беа најдобри пријателки во годините кога живееја во Македонија. Валентина Трони Таруд постана баронеса по линија на својата свекрва, баронеса од Белгија

^{4.} мајката е писателот Марија Емилија Кукубајска

^{5.} Еми, Емилија Кукубајска е македонско-американски писател. Почина од Лупус Нефритис, на 11 септември 2006, на 27 годишна возраст.

Проф. д-р Лидија Стојановиќ Лафазановска, УКИМ, Скопје

**СИСТЕМОТ НА ИНТЕГРИРАНИ ИМАГИНАРНОСТИ, СОЛИДАРНОСТ
И БИОЛОГИЈА ВО СОВРЕМЕНАТА ФИЛОЗОФСКА КНИЖЕВНОСТ
НА МАРИЈА ЕМИЛИЈА КУКУБАЈСКА**

Авторката на овој ракопис, Марија Емилија Кукубајска, е извонреден интелектуалец, мислител, педагог, преведувач, книжевник и научник која многу критички ги анализира тезите на т.н. отворена, нова книжевна и теориска мисла. Овде пред се мислам на доменот на американската интердисциплинарна книжевност, како и на новата фолклористика, која освои добар дел од светот во 20 век.

Кога станува збор за најзиниот книжевно-поетскиот жанр и суптилниот стил кој допира длабоко од нејзините мини есеи, не случајно поделени во 27 префинети поглавја во книгата „Слобода над смртта“, таа настапува со една трансцендентална метафизичка сила која ги надминува границите на земните, или приземните, нешта и односи, и ни се претставува со нејзината иманентна филозофија на интеграција помеѓу современата и традиционална духовност. Впрочем, со својата продуховена филозофија за космосот Кукубајска уште во своите први книги „Временија и Неоткрит“ и „Јаглен и Дијамант“ храбро ги надмина и егзистенцијалистичкиот апсурд и соц-реалистичкиот униформизам. Таа и во оваа книга се издигнува над деструктивноста на нихилизмот, атеизмот, скептицизмот и агностицизмот, верувајќи дека енергијата во духот и моќта во љубовта продолжуваат низ божествената суштина на космосот, и тогаш кога физичкото битие ја окончува својата конечност, како што сеуште размислуваат и најголем број верници на планетата денес, или ренесансниот христијански писател Блез Паскал во 17 век (*Paskal, 1980, 1, стр.102), спрема кого „Конечното се поништува кога се наоѓа пред бесконечното и постанува просто ништо“.

Во делото *Слобода над смртта* авторката ја воспоставува чудесно трајната комуникација со ентитетот и идентитетот на

саканото битие кое само 27 години престојува во своето тело на земјата. Таа мисловно-книжевна поврзаност се остварува на божествен начин, повторно асоцирајќи на Паскаловата ненадминлива мисла „Нашата душа е уфрлена во телото каде што го пронаоѓа својот број, време, размери“ (1980, т.1, стр. 102).

Веќе во самиот вовед во кој читаме: „Таа беше премногу совршена за овој луд и неморален свет, можеби и затоа Господ си ја зема кај Себе ... Еми беше испратена од Господ на земјата за да се обиде да ги просветли луѓето околу себе“ се насетува Бедата човекова без Бога, односно Блаженството човеково со Бог (Paskal, т. 1, стр. 45). Во воведот, преку комуникацијата која се јавува помеѓу Баронесата Валентина Трони Таруд и авторката Марија Емилија Кукубајска, насетуваме метафизички бол и немир кој тлее во сите нас земни суштества во моментот на соочувањето со натприродното и со *храмот* кој е и во нашето внатрешно битие.

Авторката на оваа прекрасна збирка од мини-есеи ни предочува една необична, несекојдневна животна приказна, современа историја на еден просветлен, чеден живот кој го претставува иницијационскиот пат до бесконечноста, до вечноста, до Бога... пат кој бил почеток и дестинација во секоја фаза на човековата цивилизација. Иницијационски пат на Еми е преполн со добрина, доблест, радост и славење на постоењето кои успеваат да ја потиснат болката, страдањето, загубата. Ваквиот иницијационски пат не е одреден за секого, но само за поединци кои се соединуваат со Бога. Станува збор за една трансцендентална надчовечка, херојска иницијација, која е предодредена само на оние кои Бог ги сака. „Постана ти Еми Арханѓел на лековити думи. Со бог остана и продолжи кај него - заради љубовта за живот на душата, заради убавината во добрината. Во неа: да ја штитиш природата по најприроден пат“, пишува мајката за чудесно издржливото дете кое, и пред да биде рането од лупус нефритис на 15 години, и кога живеело привилегирано во богатства од знаење и здравје, среде Холивуд, постанало и останало посветено на богоцентричната претстава за животот, вистината и вселената.

Иницијацискиот пат на просветлената Еми се доживува како „состојба на духот ослободен од материјата распадлива“, дух, интелект, свест за научност, историчност и реалност на верата во Бог со кој главната хероина е убедена дека ја победува смртта.

Во трогливата збирка мини-есеи „Слобода над смртта“, Марија Емилија Кукубајска ја посматра целата природа, физичка и надфизичка, во нејзината полна и возвишена величественост, свесно отстранувајќи го погледот од земните, хаотични и празни предмети и појави. Таа успева да ја согледа, и преку своите и преку поимањата на Еми, онаа блескава светлина поставена како траен сјај на вселената уште од правзорот на човекот. Преку интер-жанровски наративно-поетски стил таа опева современа колку и надвремена, ода на радоста. Во таа ода, Земјата, иако само како точка од небесно тело, сепак е споена со огромната патека во која, иако е само една многу ситна точка во споредба со милијардите светлечки соѕвездија кои кружат над *човековиот небесен свод*, точката сепак е дел од бесконечниот простор кон кој се упатува *постоејќи*, размислува и луцидниот физичар и филозоф Паскал. (Paskal, 1980, т.1, стр.48)

Осврнувајќи се и на средините со квази вредности, неправди, икони на бизарни забави и оштетувања кои земаат замав на монструозни искривувања по патеките на световното постоење, авторот ги идентификува и лажните, привремени идоли за кои осознаените и просветлени посматрачи, или учесници по земните патеки, сакаат да веруваат дека не се ништо друго до еден сепак минлив метеж кој се крие во толпата на масовни трендови кои го призиваат неосознаеното мноштвото да се придружи на бескрупулозен напад врз линијата, полето, планот за усовршување на она битие кое е ретко издржливо и доследно во својата органска чистина среде *контаминираниите*. А пропо монструозноста која го нагризува светот: „продолжуваш да простуваш, но знаеш: популарните не се еднакви на арните, а болестите и злите брзо освојуваат со подли популарности зад лажни ѕвезди на анџели-забавувачи. Пресветла Еми и јас, и сега се чуваме: од подземни и надземни, поткожни и подмолни духовни и материјални вируси и бактерии посеани од *сатански Михаил* и од *демонски не-дар од Господ*, трепериме во земно-

небесна молитва, во катакомби чуваме и код и ген на вистината побиена, за светлината-убавината на светот докрајчена да не биде и сведена на монструирани идентитети, безредија конструирани, модернизирани, презирани и сепак реализирани" (есеј 26).

Во Марија - Еми го откриваме возвишениот спој на две битија во взаемна интерпетација на единството, тие две се за-едно: "иднино мајкина, топлино неистината, светлино – од секоја страна ме грееш, милино деноноќна, мудра убавино светот што го чудиш и на гениј ген му будиш за врвни пронајдоци во срца на умовите изгубени без бог."

За душата која минува низ единствениот чин на иницијација се знае дека минува само низ привремена смрт, по која следува вечноста и бесконечноста, категории и вредности кои не се предодредени за секого. Смртта и вечноста се знаци и одредници на едно исполнето патешествие: „нема смрт за души како твојата: неоткажана од реалноста единствена: од вистината - бог дека е во се што извидовме и никогаш што нема да видиме, во се видливо и невидливо за нас, во се живо и неживо, светло и не. Бог создаде и темнина: за испит на сигурноста... праведноста, милоста, верата, љубовта... ти си заминала - од телото... те најдов, се фрлив, те згрнав да ти повратам здив, чедо, да ти згреам тело скаменето, студено, да те будам, да сме за-едно, за се и секогаш. Те чувам, чедо – од тука до Бог... (е. 27)

Возвишено го читаме крајот на една исполнета иницијација: *ослободување од смртта*: „Во нас е, останува сеприсутна величественост која не ја гледа секој: души од млечни патишта надоеени, од тела одвоени, за небесни дела, за рај без крај, за крај на тунелот, за блесокот, ти моја Еми, што го чекаше, бараше кон свети светлини што води, кон води што мијат болки. Светлината - слобода - вел на *невестата*, крила од ангелска свила, од божја сила... огон кој не догорува во нижија космичка свеќа, подарок поголем од секоја мерка на вредноста: среќа.“ ... Веруваме, чедо мое, Емилија Прекрасна: веруваме: слободата од смрт ја освои ти, кај бог, со бог се избави од земните неуспеси на човекот. За бог се подготви – усовршувана за небесна професија.

Слава ти боже, само со тебе се може се: слобода од (п)адот, од смртта... Слобода над смртта!" (есеј 27).

Рецензијата можеме да ја завршиме со следниот став: да се навлезе во сферата на метафизиката и философијата на постоењето, како што тоа го прави авторката, значи да се отиде чекор подалеку. Имајќи ја во предвид познатата идеја дека *човекот е фрлен во светот*, значи да се согледа човековата состојба како една отвореност кон светот „Weltoffenheit“, или со други зборови значи да се биде осуден на креативност, што на извонреден начин ѝ успева на Марија Емилија Кукубајска.

Од нејзината книга го откриваме и следото: ние не сме во суштина принудени на слободата како рефлексен одговор на незиджлива затвореност во телото на светот и светот на телото, туку се „ослободуваме“ по сопствен избор да живееме спрема усовршувачката моќ на духовните и физички закони во природата, се ослободуваме како последица, како награда за надминување на причините за слабости, несовершености и загаденост, таа духовна контаминација со монструозни консеквенци врз вистината и реалноста. Авторот го споделува убедувањето дека за да преживее, човекот мора да превзема заштитнички потези на еден вид *одбранбено затварање* во чистината на луцидниот систем на создавање, одржување и насочување на позитивна творечка снага во вредности на нашите дела, во упатување на љубов кон љубовта, во усмерување на постоењето кон континуум на трајниот мир и ред (духовен и физички). Тоа авторката Марија Емилија Кукубајска извонредно метафорички и критички го изразува, борејќи се експлицитно против хипокризијата на двосмислените, цинични, постмодерно хаотични реакции и рефлексии во т.н. *нова мисла*, зад чија привидна промена кон *нова креативност*, се затскриваат деструктивните моќи на светот кој самиот себе се измамува како само-прогласен *владетел* над космичките сили, како *нов организатор* на некакви *ново-глобални реалности*, иако глобалноста суштински одсекогаш и била позната на историјата на битието, но не во толкави разорни размери како денес. Тука мислам на разорната моќ која го овозможува исчезнувањето на *старите*, а во суштина трајно вредни форми на одбранбеност на човековите заедници:

семејството, племето, народот, *етносот*, битот, опстанокот на матрицата на човечност.

Во ова дело, во кое како примарна се јавува релацијата човек-Бог, се чувствува соработката на трите одбрамбени системи врз кои се базира човековата овоземна егзистенција: системот на *интегрираните имагинарности* (ритуалот, јазикот, религијата), оној на *правилата и солидарностите*, и конечно, оној кој се заснива на *биолошкото ниво*, мислејќи тука на нашата телесност преку физичкото, материјално постоење. Овој последен систем не беше воопшто откриен сè до неодамна. Но тој дозволува да се разбере ретроактивно она што во суштина претставуваат религијата и метафизиката во својата целост. Тоа се системи кои ни дозволија да преживееме додека интелектуално, ментално и мануелно се бориме за своето духовно усовршување над материјалното егзистирање, за да биде реално возможно да се браниме од земните деструктивности и да стремиме кон иницијации и креации спрема *генот на бог*, оној кој неодамна „успеале да го пронајдат“ и самите атеистички експериментатори со наводната *научна мерливост на божественоста*. Без тие интегрални системи ние не би биле тука. Ние би биле изедени од она што Хегел го нарече „беснило (јарост) од исчезнување“. Во една ваква состојба наречена онтолошка болест во која стварите, нештата и битијата исчезнуваат, метафизиката служи како одбрамбен механизам *par excellence*. Тоа се огледа и во метафизиката, но и во науката која сепак не успева да го негира тој *божји ген*, инсталиран во човекот, и сега во 21 век, како и во 4 век, во делото на теологот Атанасие Александриски, кој верувал дека: „Ако светот е заснован на разумност, мудрост и наука, и е преполн со совршена убавина, тогаш тој свет го должи своето потекло и ред единствено на Законот на Бог“.

После најпубликуваната книга на светот, библијата, литературата од христијанските теолошки науки и книжевност останува вториот најголем опус се до 21-от. Соодветно за мудроста на христијанската филозофија застапувана и во ова дело на Марија Емилија Кукубајска, ќе цитираме и дел од писмото на Апостол Павле: „Засекогаш имајте ја Божјата радост во себе... Вашата милозливост нека биде видлива за секого... и мирот Божји кој

Слобода над смртта

надминува секое рабирање ќе ви ги заштити срцата и умовите во кои е Исус Христос... Конечно, браќа и сестри, се што е вистинито, се што е исправно, се што е чисто, се што е прекрасно, се што е за восхит – ако е достоино и вредно за почит – со тоа исполнувајте си ја мислата“. (превод: М. Е. Кукубајска)

Со огромно задоволство и го препорачувам овој ракопис на македонската читателска јавност.

„Чисто срце – силен дух“, Кукубајска

Скопје, 18. 12. 2013

Еми ме маѓепса со содржините на нејзиниот генијален ум и возвишен дух во намаченото тело. Во име на мојата генерација, ќе оставам неколку реченици, наместо неколку цветови, во пишаниот простор за Еми.

Еми... е содржина од возвишена тага колку и од возвишен среќа – тага поради суровата трагедија со непријателот Лупус кој таа толку долго и достоинствено силно успеала да го држи на колена. А среќа...? Се наметнуваат бесконечно многу причини зошто нејзиното име асоцира на небесни намери, љубов и топлина. Нејзината натчовечка сила, одлучност да истрае до наврѓање на лекот, да не губи вера, љубов и надеж пред изедна закана и забрана на нејзиниот силен од по младиот од 15 до 27 години живот се пријатни достоини и за човечка и за книжевна почит и восхит.

Книгата – духовен разговор со Еми е извор на психо-физичка, ментална и емотивна снага на љубовта кон човекот и иденте и нештата кои служат за усовершување на животот, особено животот на денешната младини со девалвирани етички вредности. Ваквата содржина е несекојдневна – инспирација, потребна особено за младината денес на која драматично и недостасува инспирација за квалитативно постоење, дури и кога таа се наоѓа среде материјално и интелектуално изобилство на можности за неограничен напредок во сè. Слобода на Смртта, книгата за Еми и за нејзиното рабирање со другите генерации и пред сè со најдобар другар, мајка и, е вонредно навремено

*Извадоци: од Paskal, Blez, Misli, I –II, BIGZ, Beograd, 1980

СОДРЖИНА

ВОВЕД:

Баронесата Валентина Трони Таруд:

Еми ... Премногу совршена за овој свет 3

1.	7
2.	9
3.	11
4.	13
5.	15
6.	17
7.	19
8.	21
9.	23
10.	25
11.	27
12.	29
13.	31
14.	33
15.	35
16.	37
17.	39
18.	41
19.	43
20.	45
21.	47
22.	49
23.	51
24.	53
25.	55
26.	57
27.	59

ПОГОВОР:

Д-р Марија Емилија Кукубајска:

27 мета материјали за енергетската светлина:

Био-етика на Еми 63